

ŽIRAFOS NETURI BALSO STYGŲ

AR ŽINOJAI, KAD ŽIRAFOS neturi balso stygų? Štai kodėl jų kaklas, palyginti su visu kūnu, toks ilgas ir plonas – jame nėra visaip virpančių balso stygų. Antraip žirafos balsas neabejotinai būtų storiausias ir žemiausias pasaulyje, jei ne ilgakakliai dinozaurai. Jų balsai, ko gero, buvo tokie žemi, kad jiems bendraujant tarpusavyje tikriausiai žemė drebėdavo po kojomis, jei tik jie tas balso stygas turėjo. Nors koks skirtumas, dinozaurų juk nebėra. Mintis, kad kadaise jie šmirinėjo ten, kur dabar tiesiame kelius, statome namus ir pramogų parkus, yra nelabai tikroviška.

Užtat dėmėtos, didžiulę širdį turinčios laibakaklės žirafos yra tokios pat tikros kaip viskas, ką matai ir gali paliesti aplink save.

Toli jūroje, tikėtina, kaip tik toje, apie kurią pagalvojai, yra sala. Labai gali būti, kad kaip tik apie ją ir pagalvojai. Ta sala žirafos formos. Na, bent jau žvelgiant iš viršaus arba žemėlapyje, tik

reikia šiek tiek vaizduotės. Ji turi tris kojas, uodegėlę, didelį liemenį ir ilgą kaklą, ant kurio pūpso galva. Pačiame vidury telkšo ežeras, vadinamas Žirafos širdimi. Jo vanduo kaip pasaldintas, o paviršius beveik visada ramus ir blizga, nors aplink salą tyvuliuojančioje jūroje šėlsta bangos. Ties liemeniu prasideda ilga Kaklo nerija ir driekiasi iki pat galvos, o vidury tos galvos yra įsikūręs didžiausias, vienintelis salos miestas, kuris kaip tyčia vadinasi Sostinė. Sumanymas taip pavadinti gali pasirodyti keistas, jei iš tiesų miestas nėra sostinė, bet taip jau išėjo. Žemyne yra kelis sykius didesnė tikroji sostinė, bet po daugybės nesusi-pratimų ji pakeitė pavadinimą ir dabar vadinasi Karalių miestas.

Likusi salos dalis vadinama Kūnkraščiu ir yra negyvenama. Užtat joje veisiasi briedžiai ir auga mėlynės. Miestiečiai kartais atkanka ten pauogauti ir pamedžioti, tiesa, daugiausia medžio-kliai, turistai ir kvailiai. Niekas nežino, kaip Žirafos saloje atsirado briedžių. Manoma, kad atplaukė iš Žemyno arba atėjo ledu. Vis tiek keista – neįau briedžiai tokie nuotykių ieškotojai, kad plauktų per jūrą tiesiog pažiūrėti, kas slypi už horizonto?

Juk Žirafos salos iš Žemyno nesimato nei briedžiams, nei žmonėms, nei žirafoms, o iš salos dairykis kokiais nori žiūronais – aplink tik jūra.

Toliau iš viršaus žvelgiant į Žirafos salą, lyg sėdint lėktuve ar albatrosui ant sprando, Sostinės namai atrodo it ryškiaspalviai ledinukai, pribarstyti tarp miškų ir raudonų uolų. Lėktuvui (arba albatrosui) kiek nusileidus būtų galima pamatyti žmones, kurie kaip skruzdės įeina ir išeina iš karamelinių savo namelių, važinėja skruzdžiškais automobiliais ir skundžiasi skruzdžiškomis savo bėdomis. Nors žvelgiant iš toli visada taip atrodo. Iš tiesų

ten visai ne ledinukai, o kuo tikriausi namai, o ir skruzdės visai ne skruzdės, o tikri, normalaus dydžio žmonės, besiskundžiantys tikromis, normalaus dydžio bėdomis.

Viename aukščiausių Sostinės namų, pačiame viršutiniame, trečiame, aukšte gyveno mergaitė. Sostinėje neleidžiama statyti aukštesnių nei triaukščių namų, nes užstotų vaizdą žemesniems namams, kurie niekada neužaugo dideli. Mergaitė buvo vardu Vega ir mėgo sėdėdama ant trečio aukšto palangės svajoti apie tai, kas vyksta kitame krante. Gimtadienio proga Tėtis jai padovanojo žiūronus. Mergaitei nė kiek nerūpėjo, kad dairydamosi mato tik jūrą, – vandenyje ji galėjo įžvelgti daug ką. Kartais Vegai modavo žuvys ir delfinai, kartais undinės ir šnarpščiantys jūrų arkliukai. Visų gražiausia būdavo šviečiant saulei, kai jūra žvilgėdavo it kokios turtuolės pabarstyta perlais ir brangakmeniais.

Artėjo dešimtas Vegos gimtadienis. Per trumpą savo gyvenimą – devynerius metus ir septynis mėnesius – ji spėjo patirti įdomybių daugiau, nei daugelis devynmečių galėtų pasvajoti. Tai, kas kitiems atrodė visiškai įprasta, Vegos akyse pavirsdavo be galo neįprastais dalykais. Matematikos užrašai imdavo šokti, klasė pavirsdavo rūmais, o Vegai užkandžiau jant valgiams išaugdavo kojos ir ji subėgiodavo du maratonus. O kur dar zebrai, liūtai, jūrų arkliukai, raganosiai ir visi kiti gyvūnai... Daugeliui jų sunku net pavadinimą sugalvoti, bet vis tiek atsirasdavo, laiku ir ne laiku. Dažniausiai būdavo smagu. Ne visada džiugindavo tik tai, kad, regis, to daugiau niekas nemato. Ypač Vegos Tėtis. Jis nuolat nerimaudavo dėl dukters. Balsas išduodavo, kai klausdavo, kaip praėjo diena, kai domėdavosi, kodėl taip vėlai grįžusi iš mokyklos

arba kodėl taip kvatojosi valydamasi dantis. Vega, aišku, juokėsi iš grizlio, kuris įsispraudęs į ankštą vonią trynėsi kailį putojančiu šampūnu. Kas tai pamatęs nesijuoktų? Tačiau Tėtis, žinoma, nei grizlio, nei visų kitų gyvūnų nematydavo, nors bute jų būdavo apstu ir Vega nuolat su jais žaisdavo. Amžinai pakelti Tėčio antakiai priminė stogo šlaitus, o virš galvos tvenkėsi tamsūs debesys. Kartais iš jų prapliupdavo lietus, bet dažniausiai jie tiesiog kabodavo virš galvos tokie pilki ir sunkūs.

Vega suprato, kad tie sunkūs debesys ir stogo šlaitus primenantys antakiai atsiranda dėl jos. Tik nežinojo, ką daryti, kad jie išnyktų. Papasakojus Tėčiui apie gyvūnus būdavo tik dar blogiau. Atrodė, kad jis jų bijo. Kad ir kiek Vega bandė aiškinti, jog gyvūnai nelinki jai bloga ir jie jai labai patinka, Tėtis, regis, nesuprato. Tiesą sakant, nelengva paaiškinti niekada su mamutais nesusidūrusiam žmogui, kad drabužinėje gyvenantis gauruotas mamutas iš tiesų yra labai draugiškas – leidžia Vegai pasikabinti drabužius jo ganyklose, o nakčia prabudusiai, susapnavus košmarą, įsiropšti į drabužinę ir susigūžti šalia. Kai ryte Tėtis ją rasdavo miegančią spintoje, stogo šlaitus primenantys antakiai pasidarydavo tokie statūs, kad vanduo upeliais tekėdavo. Vega bandydavo paguosti Tėtį, padėti jo ranką ant minkšto mamuto kailio, tačiau Tėtis nesileisdavo. Mamutas jam neatrodė draugiškas ir švelnus, Tėtis manė, kad jo iš viso nėra.

Vega turėjo bloknotą, kuriame piešdavo viską, ką matydavo. Lapai buvo pilni bute, mokykloje, mieste gyvenančių margaspalvių žvėrių ir juokingų padarų. Kai kurie turėjo vardus, tarkime, asfaltbebris Šypsniš arba perėjos zebra Zacharijas, tačiau kitus kaip nors praminti buvo sudėtingiau. Tokius lengviau nupiešti.

Bloknotą ir spalvotų pieštukų pilną rašiklinę Vega laikė kuprinėje, kurią kasdien pasiimdavo į mokyklą. Gera turėti bloknotą, kai sutinki naują gyvūną ir nori jį nupiešti. Be to, ji nepalikdavo bloknoto namie – dar Tėtis ras... Tikriausiai jam nepatiktų pamatčius, su kokiais keistais padarais dieną susiduria Vega. Taip pat nesinorėjo, kad iš debesų Tėčiui virš galvos imtų dar dažniau lyti.

Būdama maža Vega turėjo apsilankyti pas tokią tetulę Vrink ir su ja pasikalbėti. Ta teta klausinėjo visokių keistenybių, bet Vega stengėsi atsakyti kuo sąžiningiau. „Jautiesi vieniša? Ar turi draugų? Mažiems vaikams įprasta fantazuoti, tai nėra nenormalu. Tačiau tu jau ne tokia ir maža. Gal jautiesi nenormali?“ Vega tiksliai nežinojo, ką reiškia „nenormali“, tačiau vieniša tikrai nesijautė. Juk turėjo tiek daug draugiją palaikančių gyvūnų. Daktarė Vrink nuolat kažką žymėjosi užrašų knygelėje ir vis linksejo, sučiaupusi raukšlėtas lūpas it spyruoklę. Paskui apipylė Vegą klausimais apie mamą. „Ar turi su mama susijusių prisiminimų? Ar dažnai apie ją galvoji? Kaip manai, ar ji apie tave galvoja? Gal manai, kad mama mirė? Ar gyvenime tau trūksta motiniškos figūros?“ Pastarasis klausimas Vegai sukėlė minčių apie modeliną, tarsi galėtų paimti ir tokią figūrą nusilipdyti. Grįžusi namo taip ir padarė.

Iš tiesų Vega nei žinojo, kur jos mama, nei kas nors išplaukdavo iš atminties apie ją pagalvojus. Juk visada, kiek tik prisiminė, gyveno tik su Tėčiu. Kartais paklausdavo jo, kokia buvo mama, kodėl negyvena su jais ir kur yra, bet Tėčio atsakymai visada būdavo trumpi, kapoti ir niekada nepanašūs į tiesą. Be to, prabilus apie mamą jam virš galvos imdavo tvenktis debesys ir prasidėdavo lietus, todėl dabar taip dažnai nebeklausinėdavo.